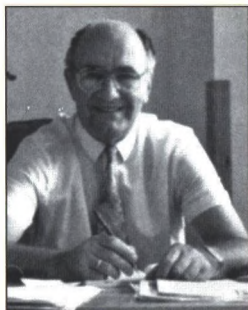

Dr. Ormai László
Dr. Ormai László

címzetes egyetemi docens, mesteredző

A poént elő kell készíteni

„Minden titkok tudója dr. Ormai László. Gyerekként, aztán fiatal játékosként nézve megközelíthetetlennek tűnt. Akit megszólított vagy akinek ránézett a játékára, az kitüntetve érezte magát. Pedig nem volt elutasító. Csak tekintélyes: elegáns, udvarias, diplomata. S még valami: az az alázat a sportág iránt, az a tekintély, amit se pénzzel, se hatalommal, de még gyarló praktikákkal sem vívhat ki magának az ember. Ha Ormai jön, a legvagányabbak is visszafogták magukat. Nyegléskedni senkit sem láttam vele szemben. Anélkül, hogy nosztalgiáznék, kijelentem, korunk egyik káros jelensége, hogy kiveszében az efféle tekintély. A tudás, az eredmény, a csúcson is megőrzött mértéktartás ereje. Szép számmal akadnak ellenzői, riválisai. Irigyei is. Ellenük nem volt más mentsége, mint a sikere. . . Ormaitól volt mit tanulni. Ma is van. Például azt a tárgyalási készséget és csavaros vitastílust, amelyben mindenki úgy érezte, hogy az ő érdekeire van tekintettel a másik. A ziccert aztán keményen beütötte. Sohasem hagyta ki. De azt is vallotta – tárgyalóasztalnál éppúgy, mint a pingpongasztalnál –, hogy a poént elő kell készíteni!”

„Az öltönyös-nyakkendőös dr. Ormai és a melegítő Laci bácsi éppúgy hozzátartozik a minden idők egyik legeredményesebb magyar asztalitenisz-edzőjéről kialakított képéhez.”

Részletek az Edzőóriások c. könyvből, Komlói Gábor összeállítása,
szerkesztette: Dobor Dezső, 2004

Az utánpótlás nevelésében Ormaiék mindig az élen jártak

A mesteredző kiváló edzői gárdát épített ki maga körül. A képen Ivaskó Gabriella, Kisházi Beatrix, Poprócsi Barna, Csóke Gabriella, Szabó Endrea, Chikán István, dr. Ormai Lászlóné, Bánkuti Sándor, Lotaller Henriette állnak szoros falként a mester mögött

A pingpongpápa

A fiatal Ormai Lászlónak a sport mindig a szenvedélye volt. Focizott, még hozzá jól, de amikor megsérült és műteni kellett volna, inkább szünetet tartott, és pihent. A pihenés nem gátolta abban, mint a többi korabeli fiút sem, hogy lányokkal találkozzasson. Az egyik ifjú hölgy pingpongozgatott, lecsalta Lacit is egy edzésre. Ha már ott van, mondta, bár a labda kisebb az általa megszokottnál, ő is megpróbálja. Volt hozzá érzeke, gyorsan belejött, és amikor 1950-ben a közgazdasági egyetemre felvették, már ő volt a legjobb játékos az általa szervezett csapatban, amely hamar felküzdötte magát az I. csoportba.

Közben újra futballozik a BEAC I. osztályú csapatában, és időnként röplabdázik kiegészítő emberként a Közgáz, Antalpéter Tibor (akkor Európa egyik legjobb játékosa) fémjelezte I. osztályú csapatában. Edzői vénája már korán megmutatkozik; edzője a Közgáz férficsapatának, és leánycsapatot alakít egy közeli középiskolában, ahonnan később válogatott játékos is kikerül. Érdekeség, hogy ez az iskola a Mező Ferenc statisztikai technikum volt, a Központi Statisztikai Hivatal iskolája, ahová évek múltán érettségi elnökként tér vissza. Mindez 1950-es évek elején történik.

Amikor Ormai végzett 1954-ben a Közgázon, még kiközvetítették a hallgatókat a munkahelyekre. Ő a Központi Statisztikai Hivatalba került, ahol nyomban bekapcsolódott a sportba. A focival nem is volt baj, mert a KSH-nak jó színvonalú csapata volt, Bp. I. osztályú, majd NB III-as. Itt játszott évekig olyan kiváló játékosok társaságában, mint Mészáros „Dodó”, az FTC sokszoros válogatott csatára. A pingpong viszont alacsony szintű volt a férfiaknál. Ormai a hivatal nődolgozóiból alakított csapatot, és az eredmények őt igazolták. Ma már Statisztika néven az élsport világában mindenki ismeri és elismeri ezt a remek pingpongcsapatot. Kezdetben a munkaszobákban, folyosón felállított asztalokon zajlottak az edzések, munkaidő előtt és után. De Ormai Laci nagyobb csapatot, utánpótlást akart. A kollégáktól sorra kérdezte: van-e lányod? Küld hozzánk pingpongozni. Mentek is. Rövid időn belül kialakult egy lelkes „ütőképes” női csapat, amely elindult a legalsó szintű bajnokságban, majd három év alatt négy osztályt ugorva, 1958-ban az NB I-be került.

Férj és feleség együtt is részt vesz az edző és játékos nevelésben

Közben a fiatalemberrel sok mindent történt. Sokat publikált, jó nevet szerzett a szakmában, doktorált a Közgázon, és megnősült. Elvette azt a lányt – Komlódi Etelkát –, akivel egy szobában dolgozott, és aki akkor már a csapat legjobb játékosa volt.

A lánykérés története viccnek is jó, de igaz. Az NB I-es osztályozóra készülvén az edző Ormai azt mondta legjobb játékosának, Etelkának: csak akkor tudunk feljutni, ha te nem vesztesz meccset.

Figyelj nagyon, ha nyersz, elveszlek feleségül. Komlódi Etelka nagyon figyelt, nyert. Bejutottak az első osztályba, és két hónap múlva megtartották az esküvőt. A házasság ma is tart.

Az esküvő gondot is okozott. Nem volt lakásuk, szülőknél laktak, egyikük Pesterzsébeten, a másikuk Rákoskeresztúron. Akkoriban egy házaspár nem dolgozhatott azonos osztályon. Kapóra jött, hogy a fiatal férjnek, a jó közgazdásznak ajánlottak egy másik hivatalnál állást, ami lakással is járt.

– Ezekben a napokban hívatott Péter György, a KSH akkori elnöke – emlékezik Ormai valami szakmai ügyben. Amikor beléptem a szobájába, az egyébként nagyon szigorú elnök hangosan nevetni kezdett és kérdezte: „Maga az, a Laci bácsi? Jóska, a fiam magához jár pingpongozni, és olyan tekintélye van előtte, amelyet magamnak szeretnék.” Nagy zavarban voltam, de igaz, ami igaz, kezdettől igyekeztem edzőként nagy fegyelmet tartani a csapatban. Engem már akkor is Laci bácsinak szólítottak, nemcsak a gyerekek, hanem a nagyszülők is, akik edzés után jöttek a gyerekekért. A hivatalos megbeszélés után minden bátorságomat összeszedve közöltem az elnökkel, hogy nagyon sajnálom, de el kell hagynom a hivatalt, és elmondtam, hogy mi okból. „Maga nem megy sehová. Végezze a dolgát, és holnap jöjjön vissza.” Utólag tudtam meg, hogy az elnök azon nyomban felhívta a gondnokság vezetőjét és utasította, hogy az egyik félreeső irodai helyiségbe tegyenek be két ágyat, széket, asztalt, szekrényt.

Az Ormai házaspár másnap beköltözött új, 10 m²-es otthonukba, ahol két évig laktak. A munkahelyi probléma is megoldódott, Ormaidt áthelyezték

számítástechnikai területre, ahol alighogy megmelegedett, új feladatot kapott. Kinevezték a KSH Számítástechnikai Igazgatóságának vezetőjévé. Így alig 28 évesen egy több mint 300 fős szervezet első embere lett. Új munkaköre követelményeinek megfelelően felsőfokú számítástechnikai végzettséget szerzett, majd részt vett a Neumann János Számítástudományi Társaság megalapításában. Közben a Testnevelési Főiskola szakedzői szakán megszerezte második diplomáját.

A 70-es évek közepén Ormai László a nagy asztalitenisz-sikerektől felbátorodva hozzákezd régi álmának, egy asztalitenisz-csarnok felépítésének előkészítéséhez, megtervezéséhez. Fel is épült a „Kék Palota”, a Marczibányi téren, és 1981-ben használatba is vették.

A sikerek folytatódtak, a Statisztika lányai Guinness-rekordokat döntögettek. Az eredmények mellett kezdettől híresek voltak együvértartozásukról. Az Ormai házaspár nemcsak beszélt az összetartozás fontosságáról, a hűségről, maguk is e szerint éltek. Eci, a feleség ugyanis maga is remek edző lett. Mindkettőjüknek a KSH volt az egyetlen munkahelye. Ormait sokszor csábították, hívták itthon és külföldön, fontos beosztásba. Így elnökhelyettesnek az Országos Testnevelési és Sporthivatalba is. Nem ment, sem oda, sem máshová.

– *Miért utasított vissza minden, sokszor előnyös ajánlatot?*

– Mert akkor itt kellett volna hagynom a Statisztikát, amely munkahelyként és hobbiként is életformámmá vált. A KSH-ban is szóba került az elnökhelyettesi kinevezésem, de ez a pozíció már megbontotta volna a két terület közötti egyensúlyt. Elnökhelyettesként – pláne abban az időben – nem ülhettem volna le melegítőben vagy „gatyában” kispadra a csapat mögé.

– *A munkája nem látta kárát, hogy ennyire a sportnak élt?*

– Azt hiszem, nyugodtan mondhatom, hogy nem. A sok szakmai – statisztikai, számítástudományi – kitüntetés, a hivatal hierarchiájában elfoglalt előkelő helyem is ezt bizonyítja. A sport szerelem volt, a munka melletti hobbi, amit viszont véresen komolyan vettem. Minden sporttevékenységemet társadalmi munkában végeztem, az edzői munkámért a KSH-ban soha nem kaptam fizetést.

– *Nem lehet véletlen tehát, hogy Önt hol pingpongpapának, hol professornak nevezik.*

– Nem az elnevezés a lényeg, bár valószínű, hogy valamiféle elismerést

jelez. A „professzor”, ha tréfás is, de annyi alapja van, hogy 35 éve tanítok a Testnevelési Főiskolán, mai nevén a Semmelweis Egyetem Sporttudományi Karán címzetes egyetemi docensként. Vallom és tanítom, hogy a siker alapja a szorgalom, a munka megbecsülése. Nálunk, a Statisztikában a tekintélyes edzgarda és a játékosok egyaránt ebben a szellemben élnek, nevelkednek.

– *Úgy tudom, ebben nagy szerepe van Ecinek, a feleségének?*

– Igen, valójában ő a mindenese a szakosztálynál, immár 50 éve. Edző, szertáros, pénztáros, könyvelő, létesítményvezető, szakácsnő, pótmama. Ma már fontosabb szerepe van a szakosztály összetartásában, mint nekem. Reggeltől estig velük van, és lányokról, asszonyokról lévén szó, a „titkaikat” is megbeszéljük vele.

– *Az Ön vezetésével a Statisztika női csapata eddig 39 országos bajnokságot nyert, 25-ször volt győztes a Bajnokcsapatok Európa-kupájában. Itthon és külföldön egyaránt csodálják azért, hogy folyamatosan nevelik a világszínvonalú játékosokat. Olyanokat, mint például Magos Judit, Kisházi Beatrix, Lotaller Henriette, Oláh Zsuzsa, Szabó Gabriella, Wirth Gabriella, Tóth Krisztina, Fazekas Mária, Póta Krisztina.*

– Dolgozni kell és nem beszélni – ez az elvem. Kezdetből magasra kell tenni a „lécet”, egységes tematika szerint kell oktatni. A kiválasztás, az oktatás és a menedzselés magas színvonala együttesen hozhat jó eredményt. Képzett, diplomával bíró, nyelveket ismerő edzők kellene, akik ismerik a nemzetközi fejlődés tendenciáit, tudják, hogy kinél milyen követelményeket kell és lehet állítani, s mikor jött el az ideje a továbbképzésnek. A Statisztikában igyekszem mindig ilyen edzőkkel dolgozni. Ilyen egyszerű az egész. Vagyis ismerni kell az edző és a játékos képességeit.

– *Lassan 75 éves lesz, nem gondolt arra, hogy lazítson egy kicsit, meddig bírja ezt a tempót?*

– Tényleg ennyi idősen lennék? A munkában észre sem veszem, bár a szakosztálynál sok mindent átadtam már Fülöp Istvánnak, de vannak feladataim. A Statisztika sportkörtől elnöke, a Magyar Edzők Társaságának, a Mesteredzői Kollégiumnak elnöke, a Magyar Asztalitenisz Szövetség tiszteletbeli elnöke, MOB-tag vagyok, tanítok az egyetemen, a TF Továbbképző Intézetében, és természetesen minden nap megtalálható vagyok a „gyerekeimnél”, a Statisztika asztalitenisz-csarnokában. Ez csak nem olyan sok?